

LENKA
HLAVNIČKOVÁ

MLHOVINA

fantasy

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Lenka Hlavničková, 2024

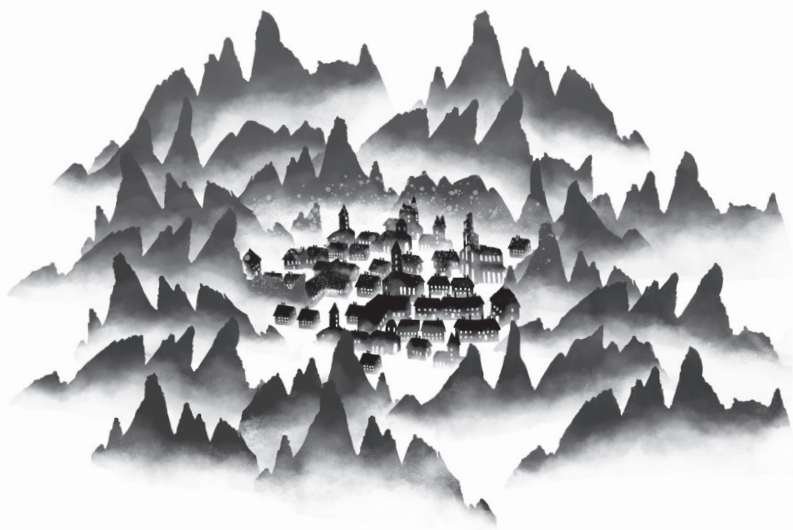
Cover © Adéla Korbelařová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5152-5 (pdf)

LENKA HLAVNIČKOVÁ

MLHOVINA

KING
COOL

KAPITOLA 1

Ve vzduchu stísněně koupelny se vznášela oblaka páry. Alice hřbetem ruky setřela zamlžené zrcadlo a zadívala se do odrazu svých unavených, světle modrých očí. Vlhké vlasy měděné barvy se jí vlnily kolem ostře řezaných tváří a spadaly na hrud' obtočenou ručníkem. Dnes měla dlouhý den. Na pozici hospodyně a pečovatelky u pana Gasparda Rochestera pracovala pouhé tři měsíce, ale i přesto jí některý pracovní den leckdy připadal třikrát tak dlouhý. Plouživým krokem přešla do ložnice, převlékla se a s vyčerpaným povzdechem se zavrtala do peřin. Netrvalo ani pár vteřin, než začala spokojeně oddechovat a její mysl se přesunula do říše snů.

Překvapeně zamrkala, když se rozhlédla a zjistila, že se ocitla v důvěrně známé zahradě pana Gasparda. Udělala pár kroků a s potěšením si uvědomila, že necítí žádnou únavu svalů ani bolest zad, které se dostaví pokaždé, když stráví celé odpoledne uklízením prostorné terasy u Gaspardovy vily. Naopak, právě teď se cítila tak zregenerovaná, jako už dlouho ne.

V ten moment Alici došlo, že sní.

„No ovšem, protože tohle místo vlastně vůbec nevidám každý den. Jak bych se taky mohla ocitnout někde jinde,“ nevrle poznamenala sama pro sebe.

„A chtěla bys?“ ozval se náhle ženský hlas přímo za jejími zády.

Alice se udiveně otočila a spatřila starší ženu, oděnou do tmavě zelených sametových šatů, které jí splývaly až k zemi. Než se stačila nadechnout, aby odpověděla, žena lusкла prsty a scénérie okolo se celá proměnila. Alice cítila, jak jí tělo začíná prohřívát příjemné podvečerní slunce, a bosé nohy se jí zabořily do teplého písku. Ona i neznámá žena v zeleném nyní stály na překrásné a zcela vyliďněné pláži, jaké Alice znala jen ze spořičů obrazovky na svém notebooku.

Žena se přátelivě usmála, povytáhla obočí a zeptala se: „Je to lepší?“

„Mnohem lepší,“ odpověděla Alice. Nechápala, jak a proč se žena, kterou s jistotou nikdy předtím neviděla, dostala do jejího snu a z jakého důvodu má tato neznámá potřebu učinit jí ho příjemnější. Kouzlo dechberoucího prostředí však na Alici zafungovalo natolik, že necítila nutkání po nezodpovězených otázkách ihned pátrat a dožadovat se vysvětlení. Je to přece jen sen a v těch se dějí všemožné věci. Člověk jejich vysvětlení většinou neočekává a ani ho nedostane.

Tentokrát se však Alici něco nezdálo úplně obvyklé. Cítila se až příliš bdělá. Děje se to tak při každém snu? Prožívá je vždy takto reálně a střízlivě, jen si je ráno pamatuje více zamlženě? Ačkoli se Alice dobrovolně nechala kolébat příjemnými pocity z ráje, ve kterém se právě nacházela, a hlavou jí na vteřinu blesklo, že už vážně potřebuje někam na dovolenou, neodbytná série otázek se jí přece jen začala hromadit v hlavě.

„Kdo jste?“ začala s něčím zdánlivě jednoduchým.

Žena si prsty bezděčně prohrábala záplavu dříve zřejmě tmavých vlasů, nyní prokvetlých šedinami, než se o krok přiblížila a věcně odpověděla: „Mé jméno je Eleanor. Protože nemáme moc času, dovol mi, abych předešla tvým otázkám a několik z nich ti rovnou zodpověděla. Setkaly jsme se, abych ti předala důležitý vzkaz. Potřebuji, abys mi důvěřovala, Alice.“ Eleanor se zatvářila velmi vážně a nešlo přehlédnout nervózní výraz, který se jí mihl ve tváři.

Alice, zvědavě lačnicí po vysvětlení, ji nechtěla přerušovat, proto jen zlehka přikývla.

„Nejsi tady náhodou. Víím, že pracuješ pro Gasparda, a potřebuji, abys mu ode mě něco vyřídila.“ Oči v barvě hořké čokolády se jí při vyslovení jména starého pána nápadně rozšířily.

Alice sraštila obočí. Co s tímhle jejím snem má společného pan Gaspard? Ani nepostřehla, že tu otázku zřejmě vyslovila nahlas.

„Bez něj bys žádný takový sen ani neměla,“ netrpělivě odsekla Eleanor.

„Dobře, tak o co tady jde?“ pronesla Alice a přeměřila si Eleanor zkoumavým pohledem.

Ta se zhluboka nadechla a řekla: „Ber to jako žádost. Alice, žádám tě, abys mi důvěřovala a předala vzkaz. Udělala bys to pro mě?“

Tím Eleanor zahrála na správnou notu. Jestli něco definovalo Alicinu povahu, pak to byla ochota pomoci všem lidem, kteří o pomoc stáli a potřebovali ji. Vždyť i její zaměstnání byla pomáhající profese, živila se tím, že lidem činila životy snazší. A to Eleanor evidentně moc dobře věděla.

„Co mu mám vyřídít?“ zeptala se Alice smířlivě. „Ale nic ti neslibuju. Možná se ráno probudím, uvědomím si, že jsi byla pouze výplod mé fantazie, a nebudu ze sebe před Gaspardem dělat blázna.“

„Výplod fantazie jsem zcela určitě, ale nikoli té tvé.“ Eleanor se zvláštním způsobem zasmála, jako kdyby řekla vtip, jehož pointu zná jen ona sama.

„Zeptala bych se, jak jsi to myslela, ale něco mi říká, že by to bylo k ničemu, je to tak?“

„Jsi bystrá. Tolik času nemáme a stejně už jsem ti prozradila víc než dost. Teď k samotnému vzkazu. Alice, vyříd' Gaspardovi, že se naše chvíle blíží. Potřebuji, aby na mě počkal. Dobře si prohlédni tuhle pláž a to místo mu popiš. Velmi rychle si na ni vzpomene,“ naléhala Eleanor.

„Gaspard tady byl?“ zkusila Alice nenápadně vyzvědět víc.

Eleanor se poprvé za rozhovor skutečně šťastně usmála a odvětila: „A ne jednou.“

Alice se nadechla, aby jí položila další otázku, ale najednou si všimla, že se něco děje. Zvuk, který zprvu měla za pouhé šumění moře, začal nenápadně nabírat na intenzitě.

„Naše setkání je u konce. Alice, je nesmírně důležité, abys ten vzkaz Gaspardovi předala. Obětovala jsem pro to mnoho. Prosím, nezklam mě,“ nabádala ji naposledy Eleanor.

Přes silné šumění už Alice málem neslyšela, jak na ni Eleanor ještě stačila zavolat, aby se naposledy pořádně rozhlédla. Proč? Na rozmyšlení ale nezbyl čas, Alice si rychle prohlédla pláž a stačila si všimnout pokojného zátiší pod palmami, několik metrů od pobřeží. Byla tam umístěná modrá lavička, která přímo vybízela k posezení s nerušeným výhledem na uklidňující oceán. Poslední vteřinu před tím, než se celá scénérie začala rozplývat, jako když se rozpíjí inkoust, zahlédla Alice velmi nenápadné dveře, které téměř dokonale splývaly s okolním prostředím.

Během okamžiku se probírala ze spánku.

KAPITOLA 2

Roderick Gold nervózně přecházel sem a tam po vyvýšené ploše v trůnním sále. Střídavě usedal na trůn a opětovně vstával, aby znovu začal pochodovat.

„Chcete mi říct, že se Eleanor Rootová procházela dnes v noci přímo těmito chodbami, nám pod nosem, zařídila si, co potřebovala, a pak se opět klidně odplížila do té své nory? A vůbec nikdo si ničeho nevšiml?!“ zaburácel do ticha a jeho silný hlas se s ozvěnou rozléhal prostorným, téměř vylištěným sálem.

„Pane, strážní její přítomnost zaregistrovali až ve chvíli, kdy objevili omráčeného snaděje. Tehdy okamžitě vypátrali, ve které snící místnosti se Eleanor nachází, ale bohužel ji již nestačili zadržet,“ snažila se rozběsněného Rodericka uklidnit drobná blondýnka s upjatým výrazem ve tváři.

„Neschopové,“ znechuceně odvětil vládce. „Kdo byl ten člověk, se kterým se sešla?“

„Jmenuje se Alice Campbellová, pane. Domníváme se, že si ji Eleanor vybrala, jelikož má přímé napojení na Gasparda Rochestera,“ odpověděl tentokrát druhý člověk v místnosti, člen Rady a správce ÚNF (Úřadu pro nakládání s fantazií) Peter Snail. Na svou pozici v Radě byl náležitě hrdý, obzvlášť když ještě neoslavil ani své třicáté narozeniny, a byl tak jejím nejmladším členem.

„Mohlo mi být jasné, že jde o něj. Předpokládám, že mu Eleanor skrz tu dívku zaslala nějakou zprávu. Musíme neprodleně

zjistit, o co šlo. Ověřte, kdy má ta Campbellová naplánován další sen a který snaděj má službu na starosti. Je potřeba jednat ihned, ideálně ještě dnes v noci,“ rozhodl Roderick a ztěžka opět usedl na trůn. „Ta holka nám může být ještě užitečná. Eleanor nejspíš nemá ani tušení, jakou zbraň nám vložila do rukou,“ dodal a radní Snail se tomu souhlasně uchechtl.

Blondýna, jež se jmenovala Jennifer Carterová, kvapem vytáhla desky s dokumenty, které doteď držela pod paží, a začala v nich systematicky listovat. „Naplánovaný seznam snů Alice Campbellové na následujících několik dní mám přímo zde, pane. Máme štěstí. Další sen má skutečně již dnes v noci, přidělený snaděj je Jonathan Green.“

Místností zazněl hlasitý povzdech radního Snaila. Jennifer na něj tázvavě pohlédla. Bývala natolik zaměstnaná organizačními záležitostmi, že jen těžko stíhala vnímat, jaké jsou interní vztahy mezi snaději a členy Rady.

„Pane, zvážil bych změnu služeb. Pan Green dle mého mínění není ideálním kandidátem na tak důležitý úkol,“ pronesl opatrně Snail a po očku sledoval reakci vládce Rodericka.

Ten se zatvářil, jako kdyby si prohlížel otravný hmyz, který se mu přilepil na podrážku. Poté opět nasadil vážný výraz a rozhodl: „Dle *mého* mínění,“ zdůraznil, „je pan Green stejně uspokojivým kandidátem jako kterýkoli jiný snaděj. Ale rád bych si s ním, než nastoupí na dnešní směnu, promluvil osobně.“

„Ale pane...“ snažil se oponovat Peter Snail.

„Už jsem rozhodl. Informujte o všem zbytek Rady,“ pronesl Roderick rázně a mávl rukou, aby dal najevo, že jednání je u konce.

Jennifer si v tichosti urovnala dokumenty podle abecedy, přikývla a odešla z trůnního sálu. Za okamžik ji následoval i lehce rozladěný Snail.

KAPITOLA 3

Nestávalo se příliš často, aby se Alice probudila ještě před tím, než se rozezněl první z jejích nastavených budíků, avšak dnes byla díky prapodivnému snu na nohou nezvykle brzy. Od prvního okamžiku po probuzení musela nad celou záležitostí bez přestání uvažovat. Nebyl to stejný pocit, jako když se jí nedávno zdálo o tom, že třídila zboží v místním obchůdku s drogerií a neustále jí volala máma, která jí vytýkala, že mýdla patří do třetího regálu vpravo, ačkoli vypadala všechna úplně stejně, nebo že zubní pasty se musí vybalit vždy až v pondělí. Takové sny bývaly ráno skutečně většinou rozmazané a nesmyslné a sloužily spíš k pobavení kolektivu v práci u kávovaru v kuchyňce. Ten, který se Alici zdál dnes v noci, byl definitivně jiný. Ještě teď cítila teplý písek mezi prsty u nohou. Jako kdyby tenhle sen řídil někdo jiný než její fantazií zaplavený mozek. Ale to byla absurdní představa.

Alice si dala ranní sprchu, oblékla se, a protože měla čas navíc, stihla si ještě uvařit v prosluněné kuchyni kávu. Usedla k horkému šálku a hlavou se jí honilo tisíc otázek. Na tu nejzásadnější však zatím neznala odpověď. Zeptá se Gasparda na Eleanor? Bude ji považovat za blázna, jestliže se jednalo skutečně jen o nesmyslný sen. Víc ji však děsila možnost, že Gaspard vzkaz od Eleanor skutečně pochopí. Co by to znamenalo? Je možné, že lze skrze sny komunikovat? A odkud potom Eleanor tedy pochází?

Nemělo smysl pokládat si další otázky, na které stejně neznala odpověď. Na nic nečekala, vklouzla do tenisek, popadla tašku a vyrazila na autobus.

Gaspardovo sídlo se nacházelo v malebné části města. Jestli něco Alice na cestách do práce milovala, byla to krátká procházka čtvrtí plné historických vil, z nichž každá měla rozlehlou a udržovanou zahradu. U té nejhezčí z nich se vždy s potěšením zastavila a zazvonila u brány na zvonek, jelikož právě tam bydlel pan Gaspard Rochester. Zatímco vyčkávala na otevření brány, kochala se výhledem na secesní stavbu se zahradním průčelím a balkónem s litinovým zábradlím. Když se poprvé dozvěděla, ve kterém domě žije její nový zaměstnavatel, téměř si poskočila radostí.

Alice se starala v domě staršího pána v podstatě o všechno. Udržovala jeho domácnost v čistotě, vařila mu, zalévala květiny, čas od času dokonce pomáhala zahradníkovi Henrymu. Ale kromě toho se starala hlavně o samotného Gasparda. Bylo mu sice teprve něco přes šedesát let, ale po zdravotní stránce na tom nebyl úplně nejlépe. Bral velké množství léků, na které pravidelně zapomínal, proto Alice převzala tuto zodpovědnost na sebe a léky mu chystala. Za Gaspardem také pravidelně docházel jeho osobní lékař, Liam Samson. On byl koneckonců ten, kdo Alici kontaktoval s nabídkou práce pro Gasparda. Alice nevěděla, jaký je jejich vztah, protože většina jejich společných rozhovorů probíhala v soukromí a ona se příliš nevyptávala. Brávala Gasparda na procházky, jelikož sám jen málokdy vycházel z domu, a kvůli častým bolestem zad a svalů společně také pravidelně cvičili.

Když dnes Alice dorazila do prostorné kuchyně ve venkovském stylu a začala podlévat bylinky, vysázené v květináčích na okenních parapetech, netrpělivě vyhlížela z okna, zda pana Gasparda nezahledne na zahradní terase, avšak nebylo po něm ani památky. Dala vařit vodu na čaj a připravila francouzský toast, jeho oblíbený. Pokud není na zahradě, Alice s jistotou věděla, kde jej najde. Přichystala snídani na ták a vystoupala po schodech

nahoru až do útulné pracovny, ve které Gaspard leckdy trávil dlouhé hodiny, ne-li celé dny. Obložení z tmavého dřeva a koberec s vysokým vlasem tlumily zvuk jejích kroků natolik, že ji většínou neslyšel přicházet do místnosti. Přesně jak očekávala, seděl v rozkládacím křesle a s prstem položeným na rtech a hlubokou vráskou mezi obočím byl začtený do jedné z mnoha svých knih o letectví. Oděný byl do jedné ze svých oblíbených námořnický modrých flanelových košil. Alice ho v jiné barvě snad ještě neviděla, až jej začala podezírat z toho, že košile v jiných odstínech ani nevlastní.

Jakmile vstoupila do místnosti, Gaspard odlepil oči od textu a jeho výraz se rozjasnil.

„Dobré jitro, Alice,“ vřele se usmál. „Omlouvám se, ne všechny knihy z mé sbírky jsou tak čtivé jako právě tahle. Měl jsem v plánu za vámi přijít dolů, ale nedokázal jsem se odtrhnout.“ Provinile na ni mrkl a Alice se neubránila úsměvu.

„Znám to, když narazím na poutavou knihu, nejraději bych nevstala z postele, dokud ji nedočtu až do konce,“ přikyvovala, zatímco odkládala talíř se snídaní na jeho pracovní stůl, pokrytý papíry a črtami. Mezitím se její mysl neustále točila okolo toho, jakým způsobem by mohla získat čas na rozhovor s Gaspardem.

Jako kdyby jí pán domu četl myšlenky, pohlédl na jeden šálek čaje a nespokojeně mlaskl, až se mu na bradě zatřáslý delší šedivé vousy. „Kde je čaj pro vás?“ pozvedl obočí.

Alici ta otázka zaskočila. „Zůstal dole v kuchyni, nechtěla jsem vás vyrušovat. Kromě toho mám dnes spoustu práce.“

Gaspard mávl rukou a hlasitě zaklapl knihu.

„Nesmysl. Prosím, posnídejte se mnou. Řekl bych, že mi čas od času společnost někoho živého namísto knih prospěje,“ odvětil, odložil tlustý svazek na stůl a natáhl se po horkém čaji. Nikdy nevydržel počkat, než zchladne.

Alice na něj krátce pohlédla, načež souhlasně přikývla a vyšla ze dveří zpátky na schodiště, aby si donesla svůj šálek. V duchu se zaradovala a začala přemítat, jak nejlépe téma snění při rozhovoru nakousnout.

Jakmile se vrátila do pracovny, kniha již ležela uschovaná v polici a Gaspard trpělivě vyčkával v křesle, na tváři poklidný výraz. Dnes měl zřejmě dobrou náladu, ne každé ráno se choval takto přátelsky a otevřeně. Alice si odložila čaj na stůl a usadila se na sametem potažené kanape. Téměř nadskočila, když ji Gaspard nečekaně oslovil.

„Tak povídejte, Alice. Co máte na srdci?“ vzdychl, zatímco na ni upíral své bystré, bledě modré oči.

Alice sklonila pohled do klína a ústa se jí zvlnila do smířeného úsměvu. Gaspard nebyl žádný hlupák. I když u něj zatím nepracovala dlouho, znal ji i její nálady velmi dobře. Jestli byl někdy k rozhovoru vhodný čas, bylo to právě teď.

„Máte mě přečtenou. Nic se neděje, Gasparde. Jen jsem měla dnes v noci zvláštní sen. Zdávají se vám někdy velmi živé sny?“ Alice předstírala nezávaznou konverzaci a tvář vystavovala ostrému dopolednímu slunci, které do pracovny pronikalo skrz vysoká okna.

Gaspard se mírně zamračil a několik vteřin její otázku ponechal bez odpovědi. Alice okamžitě poznala, že jej téma velmi překvapilo.

„Už dlouho ne,“ odpověděl nakonec a nepřítomně se zadíval do polic knihovny, jako kdyby v debatě raději ani nechtěl pokračovat.

Alice chvíli zvažovala, jestli téma dál rozvíjet. Gaspard nevypadal, že je mu to příjemné. Právě jeho vlažná reakce v ní však vyvolala zvědavost. Že by přece jen něco věděl?

„Vzpomínáte si ještě na nějaký z posledních snů?“

„Sny jsou jen iluze. Zlý sen člověka vyděsí, ten dobrý zase způsobí jen zklamání, protože to není skutečnost,“ odvětil Gaspard a stále nepřítomně zíral do knihovny se strnulým výrazem ve tváři.

Alice se odvážila ještě víc: „Mívám sny poměrně často. Ale tento byl jiný. Někdo v něm ke mně velice přesvědčivě promlouval a chtěl, abych po probuzení něco vyřídila.“

„Alice,“ oslovil ji Gaspard mimořádně vážným tónem, „je velice nebezpečné uvažovat o snech jako o realitě. Sen a skutečný

život nikdy nebude totéž. Ať se vám zdálo cokoli, měla byste na to prostě zapomenout,“ uzavřel záležitost rozhodným hlasem a svůj stále téměř plný šálek odložil na porcelánový tácek tak prudce, až to hlasitě cinklo.

Alice překvapeně zamrkala. „Omlouvám se, myslela jsem, že –“

Gaspard ji však nevybíravě přerušil. „Děkuji, Alice, ale jsem už unavený. Půjdu si lehnout. Řekněte Henrymu, ať za vámi zavře bránu, až odpoledne půjdete,“ řekl, rázně se zvedl z křesla a vykročil ze dveří pracovny, aniž by se k ní jedinkrát otočil. Alice jen nevěřícně zírala jeho směrem a přemítala nad tím, proč byla Gaspardova reakce tak přehnaná.

Ať to bylo cokoli, jednou věcí si byla jistá. Její sen definitivně nebyl žádná iluze.

KAPITOLA 4

Za francouzským oknem, vedoucím do bytu v centru města, se pomalu smrákalo. Nebe mělo onu kouzelnou barvu, kdy je obloha i po západu slunce stále světle modrá s nádechem fialové. Ve vzduchu bylo cítit teplé jaro a do pokoje prosakovala kombinace vůně rozkvetlých stromů a čerstvě upečeného panini, které se prodávalo ve stánku přes ulici.

V rohu jednoduše a funkčně zařízeného obývacího pokoje cosi zasvištělo. Jonathan Green pozvedl obočí, zkontroloval hodiny a odložil rozečtenou knihu. Už je to dávno, kdy naposledy v tak pozdní čas dostal zprávu potrubní poštou. Zvědavě vstal z kanape a dokráčel až k ústí potrubí, ve kterém čekala válcová schránka s pergamenem uvnitř. Jon odšrouboval závit a vytáhl na světlo dopis, jehož odesílatelem byl Peter Snail. Zamračil se a semkl rty.

„Tahle směna očividně nemohla začít lépe,“ zamumlal si pro sebe a pustil se do čtení.

Rada Originu vyzývá snaděje Jonathana Greena ke konzultaci dnešní noční směny. Dostavte se, prosím, neprodleně do trůnního sálu.

O co jde? Měla to být směna jako každá jiná. Nebo že by snad byl Jon v maléru? Ač si lámal hlavu sebevíc, nenapadal ho žádný průšvih, do kterého by se v posledních týdnech namočil.

„Nezbývá než to zjistit. Neprodleně,“ ušklíbl se, nasoukal se do lehkého kabátu a vyrazil do Snaria, centra celého Originu, jak se nazývalo město, ve kterém Jon žil a pracoval.

Na ulici bylo rušno. Ačkoli už byla téměř tma, život ve městě jako by se teprve probouzel. Dlážděnými úzkými cestičkami se proplétaly desítky snadějů, kontrolorů, strážců a dalších pracovníků Snaria, kteří se stejně jako Jonathan pomalu chystali na své noční směny. Ty se ve Snariu rozdělovaly spravedlivě a každý ze snadějů měl povinnost vzít kromě denních směn také ty noční. Restaurace a bary v Originu zavíraly každý den velmi pozdě, právě kvůli lidem a bytostem, pro které den nekončil místním západem slunce. Jon tak během své cesty městem minul desítky teras a restauračních zahrádek, plně obsazených těmi, kteří u jídelních stolů trávili svůj volný čas. Jídlem a pitím byly bytosti z Originu totiž přímo posedlé. Nebylo žádným překvapením, že si místní rádi užívali život plnými doušky, a právě chutné pokrmy a drinky byly leckdy to jediné, za co utráceli své výplaty, což si místní restauratéri velmi dobře uvědomovali. Jonathan si rád zašel na dobré jídlo, ale zhýralost některých bytostí, jež právě pozoroval na zahrádkách a které ztěžka odfukovaly a břicha měly nacpaná k prasknutí, byla podle něj poněkud za hranou. Obzvlášť když čas od času zaslechl zvěsti o tom, že ne každá oblast země mívá trvale plné talíře.

Zatímco Jon přemítal nad problematikou jídla v Mlhovině, skoro nepostřehl, že už dorazil do parku, který obklopoval monstrózní budovu Snaria. Zeleň v něm byla udržovaná, v období sucha dokonce částečně zavlažovaná. Jonathan se hořce ušklíbl. Rada Originu přistupovala ke krokům, které měly za cíl šetřit lidskou fantazii, jež tu byla hlavním peněžním prostředkem. Příkladem takové úspory bylo zavedení oné potrubní pošty v domech poblíž Snaria, které obývali převážně snadějové. Leckdy taková forma pošty nefungovala tak, jak by mohl telefon, a v mnoha případech komplikovala organizaci a domluvu. Ale zato park, přes který chodili členové Rady do práce, musel vzkvétat i za cenu, že lidská fantazie vynaložená na dodání vláhy trávě a květinám je neúměrně vysoká.

Jonathan si nerad takovým přemítáním kazil den, obzvlášť když věděl, že on sám nic z toho změnit nedokáže. Ale s některými rozhodnutími a smýšlením Rady se jednoduše nedokázal ztotožnit. Možná to byl ten důvod, proč mezi ním a Peterem Snailem panovalo určité napětí. To a také fakt, že se vzájemně nemuseli už od vojenského výcviku, který podstupoval každý snaděj, a že byl Snail zkrátka nesnesitelný blb. Ale dost už těžkých myšlenek, zařekl se. A myšlenek na Petera Snaila. Stačí, že jeho otrávený obličej Jon za malou chvíli uvidí.

Vyběhl pár desítek mramorových schodů, a než se nadál, stál před majestátním vchodem do Snaria. Kromě několika pamětních soch minulých vládců z rodu Goldů, vytesaných přímo do zdi budovy, zdobily vstup také vysoké bílé sloupy, na jejichž vrcholcích plápolaly věčné plameny různých barev. Nalevo modrá, napravo fialová, dále zelená, bílá... Jonathan si ještě vybavoval, jak se během školních let snažil naučit, která barva má jaký symbolický význam. Jediné, na co si však u zkoušky dokázal vzpomenout, byl fakt, že jsou doopravdy v podstatě věčné. Ještě nikdy nespátřil sloupy bez hořícího ohně.

Vstupní hala Snaria byla rovněž velkolepá. Jon mohl bez přehánění říct, že větší místnost v životě nespátřil. Přitom sloužila jen k tomu, aby udělala dojem. Nenacházelo se v ní nic víc než tři řady extrémně širokých schodišť a přibližně dvacet výtahů. Tedy až na malý, nenápadný výklenek v úplném rohu haly. Jonathan v něm koutkem oka zahlédl George, který zde sloužil jako správce, a kývl mu na pozdrav. Vypadal jako běžný člověk, pouze s tím rozdílem, že byl od hlavy až k patě černobílý, jako by ho někdo vytrhl ze staré fotografie. George Jonovi zamával a přemístil jednoho ze svých živých šneků, kteří mu pomáhali s papírováním, na další obálku, aby ji mohl zalepit.

Přestože se trůnní sál nacházel až ve třetím patře, Jonathan zamířil ke schodišti. Ať už se schůze týkala čehokoli, na setkání s Radou se nijak zvlášť netěšil, proto využil každé příležitosti, která mu cestu alespoň trochu protáhne.

Lehce zadýchaný konečně vystoupal až nahoru a dlouhou chodbou dorazil před trůnní sál Snaria, který nechal vybavit před lety ještě starý Gold, Roderickův otec. Již bohatě zdobené dvoukřídle dveře napovídaly, že vnitřní prostor sálu bude dechberoucí. Jonathan vzal za těžké mosazné klepadlo a třikrát zaklepal.

„Vstupte,“ ozval se zevnitř autoritativní hlas Jennifer Cartérové.

KAPITOLA 5

Trůnní sál byl skutečně vybaven a ozdoben velmi okázale. Na první pohled bylo zřejmé, že stejně jako v případě vstupní haly Snaria bylo i v tomto případě cílem vzbudit v příchozích dojem velkoleposti a luxusu. Po stěnách se až ke stropu, zdobenému mozaikou z pestrobarevného skla, v pravidelných rozestupech táhly pozlacené pruhy s vyrytým květinovým dekorem. Široká okna objímalý po stranách rudé sametové závěsy, které musely být podle Jonathana tak těžké, že by s přehledem dokázaly někoho zabít, pokud by na něj spadly. Rozvržení celé místnosti připomínalo kostel. Dvě řady lavic mezi sebou nechávaly úzký průchod, na jehož konci se vyvyšoval schod s dlouhou lavicí, za kterou v dané chvíli sedělo všech šest členů Rady. Za nimi na nejvyšší ploše místnosti stál trůn, který hrdě obsadil vládce Roderick Gold.

„Vítej, snaději Greene,“ chopil se slova postarší muž v smetanovém rouchu, kterého Jonathan znal jako sira Anthonyho, ačkoli nebylo jasné, jak k tomu titulu vůbec přišel. Zlé jazyky tvrdily, že si ho dal sám. Mezi obyvateli Mlhoviny byl znám jako vážený historik, který ovšem po večerech holdoval bílému vínu, což bylo ve Snariu takovým veřejným tajemstvím. „Předpokládáme, že jsi již zaslechl zvěsti o tom, co se minulou noc odehrálo tady ve Snariu...“

Jonathan si odkašlal. „Omlouvám se, pane, ale po pravdě jsem o žádných významných událostech neslyšel.“

Starý muž se zatvářil překvapeně a Peter Snail, sedící taktéž v lavici členů Rady, si hlasitě povzdechl.

„Nemáme moc času, proto přejdeme rovnou k věci,“ ozval se náhle hluboký hlas Rodericka Golda, který rázně vstal z trůnu a začal pochodovat po pódiu, jako to dělával pokaždé, když se chopil slova. Jonathan již z několika předchozích setkání s ním věděl, že bude záhy následovat panovníkův monolog. „O tom, kdo je Eleanor Rootová, předpokládám, víš...“

Jon na okamžik sklopil zrak a pak pohlédl přímo na Golda. „Ano, pane, to vím.“

Přestože to vypadalo, že je vládce jeho jasnou odpovědí uspokojen, neodpustil si stručnou rekapitulaci. „Eleanor Rootová nyní na východě Mlhoviny sdružuje nepřátele Originu a snaží se ukrást mlhovinským obyvatelům veškerou fantazii!“ zaburácel a znechuceně si odfrkl. „A proč? Proč podněcuje nenávist a vyvolává válku v říši, která dodnes žila v míru? Dosud jsme si nebyli jistí, ale odpověď na tuhle otázku nám včera v noci poskytla sama Eleanor, když se odvážila vstoupit až na půdu Snaria. Teď už není pochyb, že tady jde o Gasparda Rochestra!“ vykřikl vítězoslavně a s vyceněnými zuby pohlédl na všechny přítomné, aby se potěšil pohledem na jejich reakce.

Jonathan o formující se armádě na východě Mlhoviny pochopitelně už slyšel. Stejně tak o ženě jménem Eleanor. Žádnou další kloudnou informaci, kromě častého ujišťování o mizivé šanci na úspěch této nebezpečné skupiny odpadlíků, však z místního tisku nevyčetl. Gaspardovo jméno mu tedy neříkalo vůbec nic.

Slova se opět chopil sir Anthony: „Ačkoli Eleanor a celá její skupina nepředstavují pro Origin hrozbu, uvážili jsme, že je důležité znát svého nepřítele. Eleanor bývala snaděj, stejně jako ty. Před lety však došlo k určitému incidentu, který ji veškerých práv a výhod zbavil. Nepracuješ ve Snariu dost dlouho na to, abys tuto událost zaznamenal, proto předpokládám, že se k tobě nedostaly žádné podrobnosti, ačkoli se o tom v Originu šeptalo celé dny. Eleanor porušila závazná pravidla a sblížila se s mužem, jehož jméno zde před okamžikem zaznělo. Gaspardu Rochesterovi bylo

po tomto incidentu trvale zrušeno snění,“ dokončil radní monotónním hlasem svůj proslov a v místnosti se rozhostilo ticho.

Jonathan vycítil, že je z jeho strany očekávána nějaká reakce.

„Rozumím, pane. Chápu to tedy správně, že se Eleanor včera pokusila kontaktovat někoho z lidského světa? Kvůli panu Rochesterovi?“

„Chápeš to naprosto správně, Greene,“ znechuceně promluvil Peter Snail. „A tvým úkolem dnes je zjistit, co má Eleanor za lubem. Je to jasné, snaději?“

„Ne tak docela,“ zareagoval Jonathan s kamenným výrazem ve tváři, když jeho pohled spočinul na Snailovi. „Kdo je ten člověk, se kterým Eleanor včera mluvila?“

Do rozhovoru vstoupila Jennifer Carterová, desky s údaji již měla připravené před sebou na stole. „Jedná se o pečovatelku pana Rochestera, Alici Campbellovou. Nenašla jsem záznam o tom, že byste ji ve svých dřívějších službách potkal. Přesto do vás dnes vkládáme důvěru, že se vám podaří nejen zjistit obsah rozhovoru, který Campbellová s Eleanor Rootovou včera vedla, ale také uhasit plamen zvědavosti, který v té dívce ta zrádkyně zcela určitě zažehla. Jistě během dne nad celou záležitostí důkladně přemýšlela a existuje riziko, že se od vás pokusí zjistit další informace o Mlhovině. Tomu musíte bezpodmínečně zabránit, pane Greene. Nejsme si jisti, zda s Eleanor dokonce nebude chtít dále spolupracovat. Pokud tedy celou věc vyhodnotíte jako riskantní, bude jí trvale zrušeno snění, stejně jako Gaspardu Rochesterovi,“ dohovořila Jennifer, pomalu zavřela desky a urovnala je před sebe.

„Rozumím,“ odvětil Jon a hluboce se zamyslel. Takové řešení se mu nezamlouvalo, nikdy předtím na jeho popud nezrušili žádnému člověku snění a upřímně to ani nebylo něco, co by komukoli přál. Pokusí se tedy s Alicí Campbellovou dohodnout tak, aby něco takového nebylo nutné.

„Výborně, to bychom měli,“ spráskl ruce vládce Gold a začal pomalu scházet po schůdcích z pódia. „Po službě se ohlaste Jennifer, bude mě o výsledku informovat. Věřím ve vás a vaše

schopnosti, Greene.“ Krátce na Jonathana pohlédl, na tváři vykouzlil něco, co se chabě podobalo úsměvu, a zamířil si to k soukromým dveřím z trůnního sálu, vedoucím do jeho osobních komnat.

Jonathan se rozloučil se zbývajícimi členy Rady a s hlubokou vráskou mezi obočím se vydal do předem určené snící místnosti číslo 180.

KAPITOLA 6

Alice se přistihla, že ani nevnímá, co právě večeří. Od podivně ukončeného rozhovoru s Gaspardem byla po zbytek dne zamyšlená a nesoustředěná. Co přijde dnes v noci? Setká se znovu s Eleanor, která jistě nebude potěšena tím, že vzkaz Gaspardovi nedoručila? Nebyla si jistá, co si o ní má myslet. Nepůsobila jako někdo nebezpečný, avšak zároveň nedokázala setřást tušení, že setkání s rozezlenou Eleanor by bylo možná horší než střet s tygrem, kterému někdo šlápl na ocas.

Po večeři se Alice rychle vykoukala a šla si lehnout. Ačkoli se sama sebe snažila přesvědčit o tom, že s největší pravděpodobností dnes snít nebude, malá část v ní doufala, že k dalšímu živému snu skutečně dojde. A že se možná dozví, co za tou podivnou událostí z poslední noci vězí. Rozhodně dnes usínala plná očekávání.

Zatímco se Alice převalovala ve snaze usnout co nejdříve, Jonathan by se vůbec nezlobil, kdyby měl před důležitou směrnou trochu víc času na vymyšlení alespoň nějaké chabé strategie. Bohužel se musel ihned po schůzce s Radou vydat do snící místnosti, aby stihl vše připravit, a na promyšlení plánu mu nezbyl čas. Bude zkrátka muset improvizovat.

Alice konečně ucítila, jak celé její tělo zalévá příjemné teplo, a myšlenky, které ještě před chvílí dávaly perfektní smysl, se jí najednou slévaly do nesmyslných, náhodných obrazců. Usnula.

Zčistajasna stála na místě na hony vzdáleném její útulné ložnici. Nacházela se ve vyliďněné kancelářské místnosti, všude okolo ní byly jen židle a stoly, na nichž stály monitory počítačů, polepené barevnými štítky, poházené štosy papírů, kalendáře plné poznámek, držáky na tužky a další kancelářské potřeby. Bylo jí to tu ale povědomé. Už tady rozhodně někdy byla. Vyhlédla z okna a okamžitě si vzpomněla. Stála na půdě firmy vyrábějící papír, kde před několika lety krátce pracovala jako brigádnice. Rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že nejspíš nikdy v životě nespatriła toto místo tak opuštěné jako právě teď.

Ticho a prázdno ale netrvalo dlouho. Za sebou uslyšela tiché odkašlání.

Jonathan zvažoval, zda bude lepší, když zůstane za řídicím pultem, mimo realizační místnost, a promluví s Alicí skrz vytvořeného prostředníka. Nejspíš by bylo rozumné, aby do jejího snu promítl přímo onoho Gasparda, který by z ní vytáhl potřebné informace a zároveň ji přesvědčil, že to, co právě prožívá, je pouhá iluze. Jon však nedokázal vysvětlit, proč jej něco přimělo záležitost vyřídit osobně. Snadějové nevstupují do lidských snů, pokud to situace nevyžaduje. V tomhle případě však cítil silné přesvědčení, že si potřebuje s Alicí promluvit osobně. Upřímně doufal, že se jeho intuice neplete.

Alice se prudce ohlédla. U dveří spatřila vysokého, mladého muže v černém tričku a s napjatým výrazem ve tváři. Překvapeně zamrkala. Jeho tvář jí nepřípadala povědomá, nevzpomínala si, že by se s ním někdy v minulosti setkala.

„Kdo jsi?“ promluvila jako první, zatímco si zvědavě prohlížela jeho rozcuchané hnědé vlasy a hladce oholenou tvář.

„Věřila bys mi, kdybych ti řekl, že jsem výplodem tvé fantazie?“

„Tohle už tady jednou bylo. Ale vzhledem k tomu, že jsi v mém snu, zní tohle vysvětlení vcelku logicky,“ odvětila Alice a pokrčila rameny. Přeměřila si Jonathana pohledem a zamyslela se. „Poslala tě ona?“

Jonathan zbystřil. Ta dívka mu celou záležitost vcelku usnadňuje. Teď už jen zjistit, co konkrétně jí Eleanor řekla, a jeho práce je u konce. Jen to v tuhle chvíli nepokazit. Uhasit plamen zvědavosti.

„Jsem tady, protože sis mě vymyslela. Ale klidně mluv. Možná pak uvidíš věci jasněji, když je vyslovíš nahlas.“ Lhaní Jonathani nikdy moc nešlo. Poprvé trochu zapochyboval, zda nebyl omyl přijít sem osobně.

Alice zamyšleně přivřela oči. „Jestli jsem si tě vážně vymyslela já...“

Jonathan se v duchu zaradoval.

„... pak bych měla zapracovat na tom, jak špatný jsi lhář.“

Tohle nebude tak snadné.

„A teď doopravdy – co se tady děje?“ Alice zvědavě pozvedla obočí. „Včera a dnes, to nejsou normální sny.“

Jonathan sraštil čelo. „Co se ti na nich nezdá?“

„Nevím, jsou zkrátka *jiné*. Někdo...“ Alice se zarazila. Znovu si prohlédla muže, který stál před ní, a přemítala, zda mu může věřit. Co se může stát, pokud ne? Rozhodla se zariskovat. „Někdo ke mně včera promlouval.“

Pomalou se začala procházet po místnosti a rukou se dotýkala kancelářských židlí. Byly tak reálné. Skoro jako kdyby se vrátila o několik let zpátky, vůbec nic se tu nezměnilo.

„S kým jsi mluvila, Alice?“ oslovil ji Jonathan. Její jméno znělo z jeho úst mile.

„Je to možné? Komunikovat s někým ve snu? Jako myslím doopravdy.“ Alice zvědavostí přímo hořela.

„Všechno je možné, když se to děje ve tvém snu.“

„Ale byl ten člověk skutečný?“

„Byla skutečná asi jako já – jakmile se probudíš, neuvidíš ani mě, ani ji.“ Jonathan opatrně volil slova. Nechtěl už znovu lhát. Zároveň ale nechtěl dál přilévát olej do ohně. Už tak měl pocit, že do toho malého plamínku zvědavosti stihl foukat tak, že se z něj rozhořel pěkný táborák. Za tohle ho nikdo z Rady rozhodně nepochválí.

Alice zakroutila hlavou a zatvářila se rezignovaně. „Asi jsem se prostě jen zbláznila. Gaspard měl pravdu, neměla bych se tím zabývat.“

Jonathan sledoval, jak se Alice dál rozhlíží po místnosti. Bylo mu jasné, že se snaží přijít na něco, na cokoli, co by jí poskytlo důkaz, že existuje něco *víc*. Víc než jen pouhá iluze, která se rozplyne, jakmile se probudí. Na okamžik zalitoval, že jí nemůže ten důkaz poskytnout. Ale nebylo to možné. Pravidla Mlhoviny to striktně zakazovala. Kdyby je Jon neuváženě porušil, riskoval by, že Alice už nebude snít nikdy. Přesto ucítil potřebu dát jí alespoň nějaká slova útěchy.

„Ve snu můžeš být čímkoli. Můžeš prožít cokoli. Můžeš dělat šílené věci, které by sis v realitě udělat netroufla, protože bys musela čelit důsledkům. Ve snu ale ničemu takovému čelit nemusíš. Takže ať jsi včera mluvila s kýmkoli, je jen na tobě, jak s tím naložíš.“

Alice dál procházela místností a obhlížela věci, které ležely na stolech. Prozkoumávala fotografie rodin, které stály v rámečcích vedle monitorů. Všechno vypadalo úplně stejně jako kdysi, vzpomínala si na každou usměvavou tvář, kterou spatřila na těch fotografiích. Její pohled spočinul na dveřích, kterými do místnosti vešel Jonathan. Pomalu a nenápadně se vydala tím směrem.

„Jak se jmenuješ?“ snažila se rozptýlit jeho pozornost.

„Jaké jméno bys mi dala?“

„Romuland.“

Jonathan se zatvářil šokovaně. „To snad ne.“

Alice se pobaveně ušklíbla. „Netvrdil jsi předtím, že jsem si tě vymyslela? V tom případě si tě můžu taky pojmenovat.“

„Tohle ale vůbec není fér.“ Nesouhlasně se zamračil a pevně semkl rty, protože měl nepřekonatelnou touhu se pousmát.

„V mých představách bys z toho jména byl nadšený,“ oponovala mu Alice.

„Omlouvám se všem Romulandům, ale myslím, že nadšený bych byl nejspíš jediný na světě.“

„To bys ale měl být. Tvé vysvětlení začíná mít trhliny, Romulande,“ dál si tvrdohlavě stála za svým a tiše se každým krokem blížila ke dveřím.

„Jsem Jonathan,“ bez přemýšlení vyštěkl Jon.

Alice se prudce zastavila a ve tváři se jí zjevil vítězoslavný úsměv. „Konečně se někam dostáváme!“

Jonathan v duchu zaklel, tohle se tedy také moc nepovedlo.

„A myslím...“ Alice už byla jen krůček ode dveří. Hbitě se prosmýkla kolem Jona, zatímco se mu upřeně dívala do ocelově šedých očí, a ten bezděky ucouvl. V tu chvíli dokončila větu: „... že se někam dostanu i já!“ U toho rázně vzala za kliku a dveře se zprudka otevřely. To, co bylo za nimi, Alice v žádném případě nečekala.

Představovala si všemožné věci. Nejpravděpodobnější jí připadala možnost, že za dveřmi najde kuchyňku se starým kávovarem, kterou si ze svého krátkého pobytu ve firmě dobře pamatovala. Místo toho však zírala do obyčejné betonové zdi.

„Co...“ Ustoupila o krok zpět a zmateně hleděla na dveře, které nikam nevedly. Potom se ohlédla zpět do místnosti a očima hledala nějaké další.

„A co jsi čekala?“ ušklíbl se Jonathan a zastoupil jí cestu. Alice málem narazila do jeho hrudi.

„Rozhodně ne zeď. Takhle si to nepamatuju.“ Několika rychlými kroky vyrazila k dalším dveřím, které měly vést na toalety. Zeď. Úplně stejná jako ta předchozí.

„Je to sen, Alice. Za těmi dveřmi tě může čekat smečka hyen, když budeš chtít.“

„To rozhodně nechci.“

„Tak na to hlavně nemysli.“

„Bože můj, teď myslím na smečku hyen. Co když si je představím přímo tady?“

„Nedělej to.“ Jonathan cítil, jak ztrácí pevnou půdu pod nohama. Tohle se definitivně nevyvíjelo dobrým směrem. Už si dostatečně ověřil, proč snadějové do lidských snů raději nevstupují, a s každým dalším slovem celou věc jen zhoršoval. Zhluboka

vydechl a upřeně se na Alici zadíval. „Řekneš mi, co se včera ve tvém snu stalo?“

„A vysvětlíš mi, co se tady děje?“

„Někdo k tobě včera promlouval. Vrtá ti to hlavou a stejně tak mně. Chci vědět, o čem s tebou ta osoba mluvila. Jedině tak se oba možná dostaneme k vysvětlení.“

Alice si povzdechla. Jeho argument zněl rozumně. Pohledem zalétla k posledním dveřím v místnosti, ale ani se k nim neobtěžovala vydat, protože stejně věděla, co za nimi bude. A kdyby ne, rozhodně by tam nechtěla narazit na partičku hyen.

„Mluvila ke mně žena. Chtěla, abych vyřídila pár slov muži, u kterého pracuji. Moc jsem tomu nerozuměla a on nevypadal, že by se o tom se mnou chtěl vybavovat, proto jsem doufala, že dnes v noci získám alespoň nějakou odpověď.“

„A víš, co jsi mu měla vyřídit?“ zeptal se Jonathan opatrně, aby nepřerušil její náhlou sdílnost.

Alice se zamyslela a snažila si v hlavě utřídit vše, co jí včera Eleanor řekla. Vzkaz Gaspardovi si pochopitelně pamatovala. Ale najednou se jí vybavila Eleanorina slova, která vyslovila těsně předtím, než se jí sen začal rozplývat. Vyzývala ji, aby se pořádně rozhlédla. Dveře. Byly tam dveře. No ovšem!

Ve vteřině začala vehementně pátrat po každém koutu kanceláře. Teď už věděla, co hledá. Dveře, které spatřila v minulém snu, nebyly tak zjevné a reálné jako ty, za kterými byla zeď. Byly nenápadné, lehce přehlédnutelné, přesně jako... tyhle. Její pohled spočinul na zdi v protějším rohu místnosti.

„Co to děláš?“ nervózně se dotázal Jonathan, ale než stačil zjistit, kam se upřel Alicin pohled, obdržel odpověď.

„Nacházím vysvětlení.“

KAPITOLA 7

Alice bez dlouhého přemýšlení vyrazila kupředu. Poháněla ji neuvěřitelná zvědavost. Co bylo za těmi dveřmi? Ať to bylo cokoli, podle alarmujícího výrazu v Jonově tváři to tentokrát rozhodně nebyla zeď.

Na pažích náhle ucítla pevný stisk.

„Myslím, že náš rozhovor je u konce.“ Jonathan Alici svižně otočil čelem k sobě a ona ucítla lehký závan svěžího pánského parfému, smísený s vůní aviváže jeho trička.

„Souhlasím. Tak mě pusť, chci vidět, co je za těmi dveřmi.“

„To rozhodně neudělám,“ nesouhlasně zakroutil hlavou.

Alice musela přiznat, že ji překvapilo, jak silný stisk Jonathan má. V jeho sevření se nedokázala pohnout ani o centimetr, ale přesto si dával záležet, aby jí nijak neublížil. Alice mu zblízka zírала do tváře. Za jiných okolností by ji nejspíš shledávala pohlednou, ale to bylo momentálně to poslední, na co chtěla myslet.

„Budeš mě takhle držet navždy?“

„Tak nějak doufám, že to nebude nutné,“ pronesl Jonathan, uvolnil stisk a dlaně přesunul kolem jejích zápěstí.

„Jestli si myslíš, že to vzdám, tak se pleteš,“ zasyčela Alice tvrdošíjně a dál se snažila vymanit z jeho sevření.

„Podle toho, co jsem o tobě za tu krátkou chvíli zjistil, bych rozhodně nebyl tak naivní, abych něčemu takovému věřil,“ zavrtěl

hlavou Jon, avšak nepouštěl ji. „Ale stačí mi tě udržet jen do konce snu. To nějak zvládnú.“

Alice ucítila přívál zoufalství. Je tak blízko! A přitom jí v cestě stojí tenhle člověk. Kdo si myslí, že je?! Musí s tím něco udělat. Je docela dobře možné, že během dalšího snu už nebude mít příležitost zjistit, o co tady jde.

Vzpomněla si, co jí Jonathan řekl dříve během rozhovoru: *Ve snu můžeš být čímkoli. Můžeš prožít cokoli. Můžeš dělat šílené věci, které by sis v realitě udělat netroufla.*

Můžu udělat cokoli. Třeba smečku hyen. Najednou jí všechno dávalo smysl. Oči se jí rozšířily pochopením a Jonathan to okamžitě postřehl.

„Ne abys...“

Větu však nestihl dokončit. Na rukou, kterými svíral Alici, náhle ucítil mírně bolestivý výboj elektřiny. Ve zlomku sekundy svůj stisk úplně povolil. Zatvářil se ohromeně a nevěřícně zároveň.

„Kdybys mě právě nepopálila elektřinou, snad bych i zažertoval, že mezi námi přeskočila jiskra.“

„Varovala jsem tě. A udělám to znovu a silněji, když se mě zase pokusíš zastavit.“

Ačkoli jí Jonathan stál v cestě, Alice neměla v úmyslu mu doopravdy ublížit, ať už byl kdokoli. Na vysvobození z jeho sevření použila jen tolik síly, kolik bylo zapotřebí, aby si držel odstup.

Neztrácela čas a několika rychlými skoky se dostala k poloprůhledným dveřím. Vzala za kliku a tentokrát ucítila něco zcela jiného než v předchozích dvou případech. Jako kdyby uvolnila podtlak. Skoro by řekla, že ucítila průvan, který však nepocházel zvenčí, ale zevnitř jejího těla. Otřásla se.

Otevřela dveře dokořán, překročila práh a otočila se zpět na Jonathana. Nemohla uvěřit svým očím. Celá kancelář jako kdyby úplně změnila rozměr. Najednou už neviděla velký, otevřený prostor, nýbrž poměrně malou místnost, ne větší než průměrný obývací pokoj v bytě. Přesto v ní stále viděla všechny nábytek, který v kanceláři zůstal.

Pohled jí sklouzl na Jona. Tvářil se nesouhlasně a Alice dokázala poznat, že uvnitř přímo zuří. Musela však i ocenit, že ten muž umí bravurně ovládat své emoce, protože kromě pevně sevřených rtů a nehtů, které si zarýval do zatnutých pěstí, na něm nebylo po vzteku ani památky.

Měla pravdu, Jonathan skutečně zuřil. Ale ze všeho nejvíc měl vztek na sebe. Tohle se nemělo stát. A důsledky za to pone- se nejen on, ale také Alice. Neměla tušení, co svým neuváženým chováním způsobila.

Alice se začala opatrně rozhlížet po místě, kam právě vstoupila. Bylo tam přítmí, avšak i tak dokázala rozeznat jakýsi dlouhý řídicí pult, umístěný hned vedle dveří, kterými právě prošla. Nepřipomínal nic, co kdy viděla. Po celé jeho délce byly nejružnější tlačítka a páčky, které z jejího pohledu vypadaly všechny úplně stejně. Nad pultem se téměř přes celou zeď rozprostíralo okno, kterým viděla do místnosti, v níž ještě před okamžikem hovořila s Jonathanem. Z levé strany vycházel jediný zdroj světla v řídicí místnosti, tedy kromě svitu zářivek, který sem oknem pronikal z kanceláře, a několika rozsvícených monitorů. Alice se k němu o krok přiblížila, aby si věc lépe prohlédla. Byl to tlustý, prosklený válec, který začínal u stropu a končil v podlaze jako potrubí. Naplněn byl neznámou tekutinou, v níž plavaly odspoda nahoru zvláštní tvary gelové konzistence. Zářily jasnou fialovou barvou, třpytily se. Alice si okamžitě vzpomněla na lávovou lampu, kterou kdysi mívala v ložnici. Přesně tu jí prosklený válec připomínal.

„Neměla bys tu být,“ ozval se za jejími zády Jonathan. Jeho hlas zněl velmi rozrušeně. Nejspíš přece jen nedokázal ovládnout své emoce úplně v každé situaci, obzvláště v takové, kterou rozhodně neprožíval každý den. „Tohle neskončí dobře,“ dodal rezignovaně.

Zatímco si Alice s vykulenýma očima prohlížela vybavení neznámého místa, ani nestačila postřehnout, že v malé místnosti jsou ještě jedny dveře. Ty se náhle hlasitě rozrazily.

„Co se to tady u věčné nespavosti děje?!“

Alice se vyděšeně otočila a ve dveřích spatřila štíhlého, černovlasého muže s ostrými rysy a pevně semknutými rty. Zírala do naprosto šokované a rozčílené tváře Petera Snaila.

KAPITOLA 8

Snail očima přejížděl z Alice na Jonathana a zase zpátky. Dveře, kterými vešel, za sebou urychleně zavřel a zastoupil je.

„Greene, řekni mi, že máš velice dobrý důvod pro to, proč je ta dívka v řídící místnosti,“ pronesl s vážným výrazem ve tváři.

Jonathan si jen velmi nerad přiznal, že udělal tak hloupou chybu, a ještě mnohem méně rád to přizná právě Snailovi. Věděl, že z takové šlamastyky existuje jen jedna cesta ven, a upřímně ho zasáhlo, že právě jeho přičiněním bude u Alice nutné přistoupit ke zrušení snění. Aniž by cokoli řekl, podíval se na ni. Ta holka ho tak rozčílila. Nejspíš si ani sama neuvědomovala, co vlastně dělá. Ale i přes všechny vztek, který jím cloumal, měl Jonathan pro Alicino chování určitým způsobem pochopení. Věděl, že kdyby byl na jejím místě, udělal by nejspíš úplně stejnou nerozvážnost. To mu však nynější situaci nijak neulehčovalo.

Teď musí ze všeho nejdřív čelit Snailovu tázavému pohledu. A co přijde potom? Dostane padáka? Nebo snad něco horšího? Jonathan zatnul čelist a opět bez známky jakékoli emoce ve tváři odpověděl: „Udělal jsem chybu. Tak nějak jsem nepředpokládal, že jdu za někým, kdo mi bude vyhrožovat elektrošokem.“ Nato vypálil jeden obzvlášť nasupený pohled směrem k Alici.

„Věděl jsem, že je špatný nápad posílat tam zrovna tebe,“ zasyčel Snail s velkou dávkou uspokojení. „Jiný snaděj by pravděpodobně

nebyl tak lehkovážný.“ Radní si ten moment vyloženě vychutnával. Alice, která jej po očku sledovala, si vůbec nevšimal.

Ta pohledem přelétla k Jonathanovi a ve skrytu duše ji trochu zamrzelo, že mu způsobila takové potíže. Ale tohle? Ohromeně se znovu rozhlédla kolem sebe. Tohle asi stálo za to. Pořád tomu nemohla uvěřit. Takže sny, které v životě měla, někdo režíroval? V duchu se zasmála, když si vzpomněla na některé šílenosti, jež se jí v minulosti zdály. Docela ráda by poznala toho, kdo byl jejich svědkem.

Její pozornost upoutala otevřená složka, která ležela na řídicím pultu. Vykukovala z ní její vlastní fotografie. Strašně by ji zajímalo, co se ve složce píše. Všechny její sny? Nebo snad nějaká její charakteristika? Kolik toho o ní tihle lidé vlastně vědí?

Nad složkou jemně svítila zapnutá dotyková obrazovka, na které Alice spatřila náhled kancelářské místnosti za proskleným oknem. Všimla si, že v panelu vpravo obrazovka nabízí možnosti dalších prostředí. Vidí tam Gaspardovu zahradu?

Z přemítání ji vytrhl Jonathanův hlas.

„Neexistuje jiné řešení?“ vzhledl k Peterovi.

„Sám víš, že ne. Tohle je jediný způsob, jak napravit to, cos tady způsobil,“ suše odvětil Snail.

Alice se vložila do jejich rozhovoru a poprvé tak promluvila za přítomnosti Petera: „O jakém řešení to tady mluvíte?“

Oba se tvářili zachmuřeně. Snail se arogantně ušklíbl: „Přece sis nemyslela, že tě necháme jen tak courat po Mlhovině?“

Alice se nervózně podívala na Jona. Trochu jí vyschlo v krku. „Chcete mě snad zabít?“

Snail protočil oči, zakroutil hlavou a odvětil: „Ne. Ale každopádně se už neuvidíme, to ti garantuju. A teď mě prosím následuj zpět do realizační místnosti, ať to máme za sebou.“ Potáhl si lem své černé vesty a dlaň s dlouhými prsty napřáhl směrem ke dveřím zpět do prostoru s kancelářskými stoly.

Alice ucouvla. Za žádnou cenu s ním nikam neodejde. Jonathan zkroušeně zíral do země a podrážkou svých bot pomyslně rozrýval tvrdou podlahu. Věděl, že zvrátit události následujících

minut není v jeho moci, ale rozhodně to Snailovi nebude usnadňovat.

Alice se natlačila na řídicí pult, až se jí jeho hrana zarazila do beder.

„Nechceš přece, aby to šlo po zlém. Nebo mám zavolat strážného?“ Snail zatínal zuby a dál rukou naznačoval, aby Alice prošla dveřmi zpět do kanceláře.

„Počkat...“ Alice před sebe natáhla ruce v obranném gestu. „Já myslím, že se ještě můžeme zkusit nějak domluvit. Vy... Jonathan se mě vyptával na můj včerejší rozhovor s Eleanor. O tohle jde? Chcete tedy vědět, co mi řekla, je to tak?“

Snail zpozorněl, ale nechal ji pokračovat.

„Řeknu vám, co budete chtít. Udělám, co mi řeknete. Ale jen pokud budu mít možnost se tady porozhlédnout. Nestojím o problémy. Ale... já chci prostě vidět víc.“ V očích se jí opět zablýskla zvědavost a zároveň její typická neústupnost.

„Ano, to by chtěli všichni.“ Snail otráveně protočil oči. Na první pohled však bylo zřejmé, že o tom hluboce přemýšlí.

Krátké ticho narušil Jonathan, který opatrně navrhl: „Možná by o tom měla rozhodnout celá Rada, Snaile. To oni musí posoudit, nakolik je pro ně ta informace důležitá.“

Alice zadoufala, že je její informace velmi důležitá. Celý svůj život snila o tom, že někde existuje jiný svět. Zbožňovala každý fantastický příběh, na který narazila, protože obyčejnost jejího života ji leckdy trochu ubýjela. Tohle byla její příležitost prožít něco víc.

„Dobrá, dám svolat Radu. Ty se postarej o to, aby nedělala žádné další hlouposti. Do trůnního sálu vás doprovodí strážný, někoho sem pošlu,“ rozhodl Snail, otočil se na podpatku a vyšel ven ze dveří.

KAPITOLA 9

Po odchodu Petera Snaila zavládlo v místnosti na několik vteřin ohlušující ticho. Prostorem se neslo jen tiché hučení řídicího pultu a uklidňující bublání, které vycházelo z průhledného válce s tekutinou.

„Co je to?“ přerušila klid Alice.

„Jestli si myslíš, že ti tady budu dělat průvodce, tak se pleteš. Dostala jsi mě do pěkných potíží,“ odsekl Jonathan a mračil se jako deset čertů.

„Mrzí mě to. Vážně, já... prostě jsem si nedokázala pomoci. Nemyslela jsem v tu chvíli na to, jaké to pro tebe bude mít následky,“ přiznala Alice a s provinilým výrazem se zahleděla do Jonovy tváře. „Pokusím se to napravit,“ dodala rozhodně.

„Nejsem si jistý, jestli je to vůbec možné,“ povzdechl si Jon, ale jeho tvrdý výraz trochu povolil. Kývl směrem k válci. „Tohle,“ řekl a přemístil se o dva kroky blíž k bublající věci, „tohle je čerpadlo fantazie.“

„Jako lidské fantazie?“ Alice se zatvářila ohromeně. „Jak to funguje?“

„Nedokážu ti to vysvětlit úplně podrobně, nejsem žádný inženýr, ale celý náš svět, celá Mlhovina, funguje na bázi lidské fantazie. Všechno se tady tvoří právě z ní. Nepoužíváme ani žádné mince nebo bankovky, ale právě jen ryzí fantazii. Když jí máš dost, máš v podstatě neomezené možnosti.“

Jon si vyhrnul rukáv a ukázal Alici své předloktí. Okolo zápěstí měl ocelový kroužek, od kterého mu ruku dál nahoru obtáčela prapodivná průhledná hadička, plná stejného fialového trpytívého gelu, jaký byl v onom válci. Hadička se vinula až téměř k loktu. Tam končila dalším ocelovým kroužkem. Alicin pohled sklouzl zpět k jeho zápěstí, kde na prvním kroužku spatřila vyústění.

„Tudy se fantazie doplňuje a naopak vypotřebovává. Je to taková moje peněženka, kterou mám neustále u sebe,“ vysvětlil.

„To je... úžasné! A jak víš, co je peněženka?“ zasmála se Alice.

Jonathan se ušklíbl. „Víš, kolik z vás sní o penězích? A kromě toho, o lidech a fungování vašeho světa jsme se všichni učili ve škole. Musíme toho vědět dost, abychom dokázali řídit sny.“

„Ano, to dává smysl,“ usmála se Alice. „A tu... fantazii, tu získáváte od lidí během jejich snění?“

„Přesně tak,“ přitakal Jonathan. „Připravíme vhodné prostředí, dostatek stimulů, promítneme aktéry, nadhodíme děj a potom už necháme vás, lidi, rozvíjet sen dál. Ty věci, které si vysníš v realizační místnosti, doopravdy neexistují. Místo nich se čerpá fantazie tady tím potrubím. Kdybys chtěla vytvořit něco skutečně reálného, musela bys být mimo realizač—“ Jonathan se zastavil právě včas uprostřed věty a měl sto chutí si nafackovat. Málem dal Alici do rukou další zbraň. Zakroutil hlavou a stroze zakončil vysvětlování: „To je fuk. Každopádně někdy jsou lidské sny docela dost šílené a je potřeba je korigovat. To děláme právě odsud.“ Ukázal na řídicí pult.

„Fascinující,“ vydechla Alice. „Takže všechny sny, které jsem kdy měla, někdo řídil? Někdo od vás?“

„Jen ty, které sis po probuzení pamatovala. Ne všechny sny jsou takové, některé vytváří jen tvůj mozek a Mlhovinu při nich nenavštěvuješ. Abys měla představu, průměrný člověk sní třikrát až šestkrát za noc. Snarium by muselo být největší budovou ve vesmíru, abychom pokryli vše. A tyhle krátké sny pro nás ani nejsou důležité. Z takových fantazií nenačerpáme.“ Jon opět kývl k válci s plujícími fantazií uvnitř.

„Snarium? Tak se tomu tady říká?“ Znovu se rozhlédla okolo, ačkoli už celou místnost znala téměř nazpaměť. Jonathan přikývl a bedlivě ji pozoroval.

Alice si najednou vzpomněla na několik velice pikantních snů, které v nedávné době během spánku prožila. Když si představila, že ji u toho někdo pozoruje skrz sklo, připadalo jí to zvrácené. S lehkou obavou a ruměncem ve tváři se zeptala: „Ty už jsi někdy můj sen režíroval?“

„Podle toho, co říkala Rada, jsem neměl tu čest,“ zakřenil se Jon, jako kdyby věděl, na co Alice právě myslí. V duchu si oddechla.

Jejich rozhovor náhle přerušilo rázné zaklepaní na dveře.

„Strážný Cobalt! Mám vás doprovodit do trůnního sálu,“ ozvalo se zpoza nich.

Jonathan dveře otevřel a pokynul Alici, aby prošla jako první. Ta se na vteřinu zarazila a podívala se na něj. Použil stejné gesto jako před chvílí Snail, avšak vyzařovala z něj úplně jiná energie. Alice věděla, že je poměrně vnímavá. Vždycky byla. A své intuici, obzvláště v souvislosti s povahou lidí, se naučila důvěřovat. Ušetřilo jí to v životě už dost zklamání. Poblíž Jonathana se však pomyslná červená kontrolka v její hlavě nerozsvítila. Snad se ani tentokrát neplete.

Pomalou vyšla ze dveří a vzhledla k mohutnému, holohlavému muži v šedé uniformě, který čekal na chodbě. Ten na ni zcela bez ostychu a s pootevřenými ústy zíral, pravděpodobně se s člověkem osobně ještě nesetkal. Něco musel zaslechnout od Snaila, protože Alice neměla pocit, že by se na první pohled nějak lišila od místních obyvatel. Jen co si to pomyslela, strážný se otočil zády a zamrkal na ni třetím okem, umístěným na temeni hlavy. Aha, tak proto ta pleš. Dobrá, tak tedy, nelišila se alespoň od zevnějšku Jona a Snaila, které zatím v říší snů poznala.

Jonathan postřehl její překvapený pohled, a zatímco kráčel vedle ní, tiše poznamenal: „Nezírej na něj tak. Nemá to rád.“

Alice urychleně odvrátila pohled a zaměřila se raději na samotnou chodbu, kterou kráčeli. Až teď si uvědomila, jak dlouhá

vlastně je. Šli celou věčnost, než na jejím konci vůbec zahlédla schodiště a výtahy, a měli přitom stovky očíslovaných dveří. Alice předpokládala, že se jedná o další místnosti, ve kterých se odehrávají lidské sny. Každé dva metry ze stěny mezi jednotlivými dveřmi visela ozdobná lucerna, která osvětlovala chodbu příjemným, nazlátlým světlem. Nahoře se po zdech chodby linula jakási popínavá rostlina, která sahala až na strop a celé místo ještě více zútulňovala. Alice si nevzpomínala, že by si kdy pomyslela o chodbě, že působí útulně nebo vlídně. Tato však přesně taková byla.

„Kdo tohle místo vytvořil?“ vydechla užasle.

„Vzniklo to tady dřív, než jsem se narodil. O všem vždycky rozhodovala Rada, ale jestli máš na mysli tenhle konkrétní interiér, tak na tom má největší zásluhu asi Gold a ještě předtím jeho otec. Na takové věci si potrpí,“ zasmál se Jon a dodal: „Však brzy sama uvidíš.“

„A Gold je...“ Alice se na něho tázavě podívala.

„Vládce Mlhoviny, ano,“ dokončil za ni větu.

Alice zjistila, že chodba u schodiště nekončí, ale táhne se dál, jakoby do nekonečné dálky. S lucernami po stranách zdí působila jako optický klam. Zastavili se v její polovině, přímo u trojice prosklených výtahů s pozlacenými rámy a mosaznými tlačítky.

V průhledné kabině, která svižně uháněla vzhůru, se Alici na okamžik udělalo nevolno, ale nedala na sobě nic znát. Na chvíli si pomyslela, že to příště vezme raději po schodech, ale když si všimla, kolik pater výtah minul, rychle si to zase rozmyslela.

Alice považovala za rozumné zeptat se Jonathana na Eleanor, ještě než vstoupí před Radu. Ve stručnosti jí zopakoval to, co mu dnes Rada o Eleanor řekla. Alici to nijak zvlášť nepřekvapilo. Podle Gaspardovy reakce usuzovala, že pro něj Eleanor musela něco znamenat. Minimálně ho setkání s ní velice zasáhlo.

Výtah plynule zpomalil a zastavil ve třetím patře. Dveře se s cinknutím otevřely a oni vystoupili na chodbu, kde panoval

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Milhovina***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.